

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτήσια δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τριμηνια δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνια ἑναλόγιας

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΗΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΗΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦδηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἐπίθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 24 Ἀυγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 89

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα, εἶπε ἡ Σάρα, μὰ ἤθελα πρῶ-
τα νὰ σὰς ρωτήσω.

—Δίγοι στὴ θέση σου θὰ ἔκαναν ἓνα τέτοιο πράγμα, εἶ-
πε ἡ φουρνάρισσα καὶ στὸ πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ἀνάμικτη συμπάθεια, ἐνδια-
φέρον κι' ἐκπλήξη. Μήπως θέλεις νὰ φωνίσῃς τίποτε; πρόσθεσε, βλέποντας τὴ ματιὰ τῆς Σάρας καρφωμένη ἐπάνω στὰ τσουρεκάκια.

—Μάλιστα, τέσσερα τσου-
ρεκάκια σὰς παρακαλῶ, εἶπε ἡ Σάρα.

Ἡ γυναίκα πῆγε πρὸς τὴ βιτρίνα καὶ ἀρχισε νὰ βάζῃ τὰ τσουρεκάκια σὲ μιὰ χαρτοσακ-
κούλα. Ἡ Σάρα παρατήρησε πὼς ἔβαλε ἕξη.

—Εἶπα τέσσερα, σὰς πα-
ρακαλῶ, ἔκανε ἡ Σάρα. Δὲν ἔχω παρὰ τέσσερα π ἐ ν ς μο-
νάχα.

—Τὰ ἄλλα δύο εἶναι γιὰ
νὰ βγῆ σωστὸ τὸ βάρος, εἶπε ἡ φουρνάρισσα μ' ἓνα ἀγαθὸ χαμόγελο. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ τὰ φῆς καὶ τὰ ἕξη. Δὲν πεινάς;

Ἡ Σάρα ἔνοιωσε ἓνα πέπλο
νὰ τῆς σκεπάζῃ τὰ μάτια της.

—Ναι, ὁμολόγησε, πεινῶ
πολύ καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὴν καλωσύνη σὰς καὶ...

Ἦταν ἔτοιμὴ νὰ πρόσθεσῃ: «καὶ ἔξω εἶναι ἓνα κοριτσάκι ποὺ πεινάει ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ἐμένα», μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμπήκων μέσα βια-
στικοὶ δυὸ τρεῖς πελάτες κι' ἔτσι ἡ Σάρα δὲν πρόφθασε παρὰ νὰ εὐχαρι-

στήσῃ πάλι τὴ φουρνάρισσα καὶ νὰ βγῆ ἀπ' τὸ μαγαζὶ

Ἡ μικρὴ ζητιάνια βρισκόταν ἀ-
κόμη καρφωμένη στὴ γωνιά τῆς πόρ-
τας. Ἦταν πραγματικὰ ἀξιολύπητη μὲ τὰ καταλασπωμένα κουρέλια της. Κοίταζε μπροστὰ της μ' ἓνα βλέμ-



— Πεινάς πολὺ; τὴ ρώτησε ἡ Σάρα (Σελ. 337, στ. β')

μα ἀποχαυνωμένο καὶ ἡ Σάρα τὴν εἶδε νὰ περνᾷ τὸ ἀνάστροφο τοῦ χεριοῦ της ἀπὸ τὰ μάγουλά της γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεχαν ἀθελᾶ της.

Ἡ Σάρα ἀνοίξε τὴ χαρτοσακκού-

λα καὶ ἔβγαλε ἓνα ἀπὸ τὰ καυτὰ τσουρεκάκια ποὺ εἶχαν κιόλας κά-
πως ζεστάνει τὰ παγωμένα χέ-
ρια της.

—Νά, τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ τσουρεκάκι στὴν κουρελιασμένη πο-
διὰ τῆς μικρῆς, εἶναι νόστιμο καὶ ζεστὸ-ζεστὸ. Φάτο, θὰ σοὺ κἀνει καλὸ.

Ἡ μικρὴ τὴν κοίταξε. Ἔξ-
λεγε κανεὶς πὼς αὐτὸ τὸ ἀνέλ-
πιστο μάννα ποὺ τῆς ἔπερτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴν τρώμαζε λιγάκι. Ὑστερα ἄρπαξε τὸ τσουρεκάκι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Σάρας καὶ μὲ μιὰ θαυμασιὰ ἔκοψε τὸ μισὸ σὰν νὰ ἦταν πραγματικὸ λυκάκι.

—ὦ, θεέ μου, τί ὄρατο ποὺ εἶναι! ἔκανε μὲ πνιγμένη φω-
νὴ. Χμ! χμ!

Ἡ Σάρα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ σακκούλα ἄλλα τρία τσουρε-
κάκια καὶ τὰ ἀκούμπησε ἀ-
πάνω στὰ γόνατα τῆς μικρῆς. Ὁ τόνος τῆς πεινασμένης φω-
νῆς τῆς ἔκανε κακὸ.

—Αὐτὴ πεινάει περισσό-
τερο ἀπὸ μένα, σκέφθηκε. Πε-
θαίνει τῆς πείνας.

Ὡστόσο τὸ χέρι της ἔτρεμε ὅταν ἄφησε νὰ πέσῃ καὶ τὸ τέταρτο τσουρεκάκι.

—Ἐγὼ δὲν πεθαίνω τῆς
πείνας, πρόσθεσε.

Κι' ἔδωσε καὶ τὸ πέμπτο
τσουρεκάκι της.

Ἡ πειναλέα μικρὴ ἀλήτισσα
καταβρόχθιζε μὲ βία τὰ τσου-
ρεκάκια τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Σά-
ρα ἀπομακρύνθηκε· ἦταν πο-
λὸ πεινασμένη γιὰ νὰ θυμηθῆ

νὰ πῆ «εὐχαριστῶ» κι' ἂν ἀκόμη εἶ-
χε μάθει νὰ τὸ λέγῃ. Δὲν ἦταν παρὰ ἓνα φτωχὸ, μισοἀγριο ἀλητόπαιδο.

—Γεῖά σου, τῆς εἶπε ἡ Σάρα.
Ὅταν βρέθηκε στὸ ἀντικρινὸ πε-
ζοδρόμιο γύρισε τὸ κεφάλι της. Ἡ

μικρή κρατούσε από ένα τσουρεκάκι σε κάθε της χέρι και είχε το στόμα της μπουκωμένο, μα στεκόταν ακίνητη σαν άγαλμα και κοίταζε τη Σάρα. Αυτή της έκανε ακόμη ένα νόημα με το χέρι και το ζητιανάκι, αφού της έριξε μια ματιά γεμάτη άπορία και κατάπληξη, της έκούνησε γι' απάντηση το φουντωτό της κεφάλι και έβδωσέ η Σάρα διακρίνοντας ακόμη, έμεινε σ' αυτή τη στάση, δίχως καν να καταπιη την μπουκιά που είχε στο στόμα της.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η φουρνάρισσα έριξε έξω μια ματιά. — Όχι δά! φώναξε. Μου φαίνεται πως η μικρή έδωσε τα τσουρέκια της σ' αυτή τη μικρή ζητιάνη. Και ωστόσο δεν πιστεύω να μ'ην τ'ήθελε για τον έαυτό της, γιατί απ' ό,τι την είδα φαινόταν ξελιγωμένη από την πείνα. Θα ήθελα πολύ να ξέρω γιατί τ'έδωσε.

Ανοίξε την πόρτα, βγήκε έξω και ρώτησε τη ζητιάνη :

— Ποιός σου έδωσε αυτά τα τσουρεκάκια ;

Το παιδί έδειξε με το κεφάλι του τη Σάρα που βρισκόταν κιάλας μακριά.

— Και τί σου είπε ; Ξαναρώτησε η φουρνάρισσα.

— Με ρώτησε αν πεινάω, απάντησε η μικρή με τη βραχνή φωνή της.

— Και τί της είπες ;

— Της είπα, έ, αυτό πια να λέγεται !

— Και τότε ήρθε κι' αγόρασε τα τσουρεκάκια και σου τ'έδωσε ;

— Πόσα σου έδωσε ;

— Πέντε.

— Η αγαθή γυναίκα έμεινε σκεπτική για μια στιγμή.

— Δεν κράτησε παρά μονάχα ένα για τον έαυτό της, μουρμούρισε. Κι' όμως θα είχε όρεξη να τ'άφαινε και τ'άξ.

— Τ'άφαινε πάλι μια ματιά στο βάθος του όρμου, όπου μόλις διακρινόταν πια η αδύνατη σιλουέττα της Σάρας κι' ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση να την κυριεύει.

— Κρίμα που έφυγε τόσο βιαστικά, σκέφθηκε. Ευχαρίστως θα της έδινε ακόμη μισή γτουζίνα.

— Υστερα, γυρίζοντας στη μικρή ζητιάνη, τη ρώτησε :

— Πεινάς ακόμη ;

— Πεινάω και βέβαια, έκανε εκείνη, αλλά όχι και τόσο πολύ όσο πριν.

— Πέρασε μέσα, είπε η φουρνάρισσα, ανοίγοντάς της όρθάνοιχτη την πόρτα του μαγαζιού.

— Η μικρή σηκώθηκε όπ'άκουσε και την ακολούθησε σέροντας τα πόδια της. Την είχαν καλέσει να μ'η σ' ένα διαμέρισμα ζεστό και γεμάτο φωμί ! Της φαινόταν σαν να βλεπε όνειρο. Δεν μπορούσε να φαντασθί τί την περίμενε εκεί μέσα και το κάτω κάτω λίγο την έμελλε !

— Πήγαινε να ζεσταθής, της είπε η φουρνάρισσα δείχνοντάς της το παραμάγαζο όπου έκαιγε μια λαμπρή φωτιά. Και άκουσε κάτι που θα σου πώ : "Όποτε θέλεις ένα κομμάτι φωμί, δεν έχεις παρά να έρθης και να μου ζητήσης και να είσαι βέβαιη πως θα σου δώσω, για άνάμνηση της μικρής που σούδωσε τα τσουρέκια της.

— Η Σάρα σαν να στηλώθηκε κάπως τρώγοντας το τελευταίο τσουρεκάκι. Ήταν πολύ ζεστό και ήταν πάντα κάτι παραπάνω από το τίποτε. Σ' όλο το όδρομο του γυρισμού το έκοβε μικρά-μικρά κομμάτια και τ'ότρωνε άργά για να της κρατήσει περισσότερο.

— Άς φαντασθώ πως είναι ένα τσουρεκάκι μαγικό, έλεγε. Κάθε μπουκιά είναι κι' από ένα τσουρεκάκι όλόκληρο. "Αν ήσαν αυτό αλήθεια, τότε θα κινδύνευα να στομαχιάσω από το πολύ φαί.

— Είχε πια νυχτώσει για καλά όταν η Σάρα έφθασε στην πλατεία όπου βρισκόταν το σχολείο της μίς Μιντοίν. Τά σπιτία όλα ήταν φωτισμένα και το σπίτι της Μεγάλης Οικογένειας ήταν όχι μόνο φωτισμένο όλόκληρο, αλλά είχε ανοικτά ακόμη τα παράθυρά του και από τ'άστια φαίνονταν τα παιδιά μαζεμένα γύρω από τον πατέρα τους, μόνο που σήμερα δεν ήταν καθισμένος αλλά όρθος και όλη η οικογένεια έμοιαζε άναστατωμένη.

— Ο μπαμπάς της Μεγάλης Οικογένειας έφευγε σε ταξίδι. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν ένα αμάξι και μια μεγάλη βαλίτσα ήταν κιάλας φορτωμένη επάνω.

— Η Σάρα στάθηκε μια στιγμή για να ιδί τον μπαμπά να σηκώνει ψηλά τα μικρότερα από τα παιδιά του για να τ'αφιλήσει, ενώ τα πιό μεγάλα του πηδοσαν στο λαίμα.

— Καθώς εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα, η Σάρα αποτραβήχτηκε μα είδε τη στιβαρή μορφή του ταξιδιώτη να ξεχωρίζη μες στο φως που έβγαίνει από μέσα και τα μεγαλύτερα παιδιά να τρέχουν από πίσω του.

— Θα έχη πολλά χιόνια στη Στοκχόλμη ; ρωτούσε η μικρή Νόρα. Θα είναι όλα παγωμένα ;

— Θα πές με το έλκυθρο ; ρωτούσε μια άλλη από τις κόρες του.

— Θα σάς τ'α γράψω όλα, απαντούσε ο πατέρας γελώντας. Και θα σάς στείλω και φωτογραφίες και κάρτ-ποστάλ. Έλατε τώρα, μ'ητε μέσα, είναι φοβερή ύγρασία έξω. Θα προτιμούσα πολύ περισσότερο να μένω μαζί σας, παρά να ταξιδέψω μ' αυτό τον καιρό στη Στοκχόλμη. Καληνύχτα σας, αγαπημένα μου παιδάκια. Ο Θεός να σάς φυλάξη.

— Κατέβηκε βιαστικά και μ'ηκε μες σταμάξι.

— Άν βρής το κοριτσάκι να του πής πολλά χαιρετίσματα από μένα ! φώναξε ο Ντόναλντ που χοροπηδούσε επάνω στην ψάθα της εξώπορτας.

— Υστερα όλα τα παιδιά μ'ηκαν μέσα και η πόρτα κλείστηκε.

— Είδες το κοριτσάκι που δεν είναι ζητιάνη, είπε τότε η Μπέττυ στη Νόρα. Περνούσε μπρός από την πόρτα μας ήταν μουςκεμμένη και φαινόταν πως κρύωνε. Έγύρισε το κεφάλι της και μ'ας κοίταζε.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καβάλλα στ' άσπρο του ψαρι. Το καλοκαίρι προχωρεί. . .

Έχει στη ζώνη του ζωστά. Τα καλαμπόκια τ'ά ζεστά. . .

Και για καπέλλο του φροσι. Μια πακαρόνια πορφυρή. . .

Κρατεί δυο στάχυα για σπαθί. Και το Χειμώνα προσπαθεί

Να διώξη πέρα απ' τον άγρο. Μα για καιρό. . . πολύ καιρό. . .

— Χόη ! Τι καλά. . . Χόη ! τι καλά. . . Το Καλοκαίρι που γελά. . .

Έτσι με σκέρτσο ός προχωρεί. . . Πά στ' αλόγο του το βαρύ,

Φτάνει μια μέρα στο γαλό. — Μεριάστε σ'ας παρακαλώ ! . .

Σάν το ψαράκι τ' άλαφρό, Κυλιέται πάνω στον άφρό.

Κι' όταν καλά-καλά λουστει. Στόν ήλιο γέρνει να λιαστή. . .

Και μια και δυο. . . και μια και δυο. . . Γύρω τ'ά κάνει ρημαδιό. . .

Ψένεται η άμμος στα γέρα. . . Κι' ο ιδρώς μ'ας λούζει. . . φλογερά ! . .

— Καλοκαιράκι μου καλό. . . Τράβα π'ό καί, παρακαλώ !

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ



ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΡΙΚΗ... ΕΙΡΗΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

Ε' από τα καλύτερα καράδια του πολεμικού μας στόλου τορπιλλίστηκε από άγνωστης σημαίας υποβρύχιο.

Μ' όλες τις άπεγνωσμένες προσπάθειες του πληρώματος και των άλλων που έτρεξαν να βοηθήσουν για να ριχτή έξω και να γλυτώση — αν και τόσο βαριά πληγωμένο — τώρα κι' ακόμα καράβι έβούλιαζε. Ένας γούτης σκοτώθηκε, τέσσερις εξαφανίστηκαν — σ'ά να λέμε έγιναν στάχτη — και πολλοί πληγώθηκαν. Πληγώθηκαν επίσης κι' άνθρωποι από τους άμείρητους που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στην παραλία, όπου γεννήθηκε πανικός άπεριγραπτός. Γιατί το υποβρύχιο εξαπόλυσε κι' άλλες δυο τορπίλλες που η μια χτύπησε το μώλο. Τη στιγμή εκείνη, μια γυναίκα πέθανε από συγκοπή. Μα και πόσες άλλες κινδύνευαν να πάθουν το ίδιο ! Οι φοβεροί κρότοι των έκρήξεων, οι πυκνοί καπνοί που σκέπαζαν τα πάντα, κι' οι στήλες του νερού που άνέβαιναν στα ύψη κι' έπεφταν σαν καταρράχτες, θά μπορούσαν να τρομοκρατήσουν τον καθένα. "Ό,τι είδαν κι' άκουσαν, τελοσπάντων, όσοι βρέθηκαν την ήμερα εκείνη στην παραλία και στο λιμάνι της Τήνου — προσκυνητές οι περισσότεροι, που είχαν μαζεθει εκεί από τα πέρατα για την πανήγυρη της Μεγαλόχαρης — θά το θυμούνται σ' όλη τους τη ζωή και θάνατ'α χιάζουν.

«Η φρίκη του πολέμου», είπε κάποιος. Φρίκη ναι, και μεγάλη. Άλλα γιατί του πολέμου ; Βρισκόμαστε μες σε πόλεμο ; Ζητήσαμε από κανένα τίποτα και, επειδή δεν μ'ας τ'έδωσε, του κηρύξαμε τον πόλεμο ; "Η μ'ας ζήτησε τίποτα κανένας και του άποκριθήκαμε «έλα να τ'άφαινης» ; "Όχι βέβαια. Βρισκόμαστε σε φιλικές σχέσεις μ' όλα τ'ά κράτη, έμπόλεμα ή ούδέτερα, και κρατούμε ούδέτερότητα, κι' έχουμε ειρήνη. Είναι λοιπόν «φρίκη πολέμου» αυτή που μ'ας προξένησε ο άγνωστος, τορπιλλίζοντας στα καλά καθούμενα το πολεμικό μας καράβι, σε τέτοιον τόπο και τέτοια ήμερα ; «Φρίκη ειρήνης», μάλιστα. Άλλά επιτρέπεται ; Τό θέλει ο Θεός, τό θέλει ο Διάβολος, να κάθεται ήσυχος, χωρίς να ένοχλές κανένα, και να ρέχεται ο άλλος ξαφνικά, να σε χτυπή τόσο άσχημα, χωρίς να ξέρης καν ποιός

είναι ; Μου φαίνεται πως αυτό δεν ξανάγινε στον κόσμο. Εισβολή, έπίθεση χωρίς κήρυξη πολέμου, άκούστηκε κάποτε και στα χρόνια μας. Άλλά έπίθεση από άγνωστο δεν άκούστηκε ούτε στα πιό παλιά βάρβαρα χρόνια.

Όταν το κράτος σου βρίσκεται σε πόλεμο μ' έν' άλλο, τ'ά ξέρεις, τ'ά φαντάζεσαι, τ'ά περιμένεις όλα. Και βομβαρδισμούς από τον άέρα, και βομβαρδισμούς από τη στεριά κι' από τη θάλασσα. Όταν σε τορπιλλίση ένα υποβρύχιο, και να μ'ην τ'ό ιδής, ξέρεις πως είναι του γνωστού σου έχθρου. Είσαι προειδοποιημένος, παίρνεις τ'ά μέτρα σου, άμύνεσαι, ή επιτίθεσαι και σ'ά κι' έδικαίωσαι. "Η φρίκη που σου προξενούν οι καταστρόφες, οι σκοτωμοί δεν είναι βέβαια μικρότερη, μα είναι τουλάχιστο νόμιμη. «Αυτό έχει ο πόλεμος», συλλογίζεσαι. Και την ίδια φρίκη, με τις ένοπλες δυνάμεις του, προξέ-

νει και το δικό σου κράτος στον έχθρό. Άλλά όταν σου επιτίθεται ξαφνικά έχθρός άγνωστος, και σε βρίσκει άνειδοποίητο, άνίδεο, άνυποπτο, άπροετοίμαστο να μ'υνθής, άνίκανο να ποδώσης τ'ά ίσα, ή φρίκη αυτή της ειρήνης υπερβαίνει όλες τις φρίκες του πολέμου. Και προκαλεί στην ψυχή σου τόση άγανάκτηση έναντίον του άγνωστού έχθρου, όση δεν αισθάνθηκαν ή δεν θά αισθανόσουν ποτέ έναντίον ενός γνωστού, που σου εκήρυξε ή του εκήρυξες τον πόλεμο, μ' όση άγριότητα και σκληρότητα κι' αν σε πολεμά.

Γι' αυτό ο χαμός της «Ελλάς» έπροκάλεσε τόση άγανάκτηση σ' όλους τους Έλληνες, και στους ξένους ακόμα, που την άκουσαν με κατάπληξη, σ'ά μια πρωτοφανή κι' άπαραδειγμάτιστη παράβαση των διεθνών νομίμων, μα και του ήθικου νόμου γενικά.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

3. Σε λίγο, ο Φλωράκης είδε στο ποτάμι, ένα μικρό χουσόψαρο, πολύ όμορφο, που κολυμπούσε και' αυτόν με μεγάλη γρηγοράδα. Τό κοίταζε με περιέργεια κι' ευχαρίστηση, μα ύστερα και μ' έκπληξη πολλή, ακόμα και με συμπόνια. Γιατί όταν τ'ό ψαράκι πλησίασε στην άκροποταμιά, βγάλε το κεφάλι του απ' το νερό και τ'ό φώναξε άνθρωπινά, παρακαλώντας με πόνο :

— Βγάλε με από δω, καλό μου παλληκάρι. Βγάλε με από δω ! . .



— Μ' αν σε βγάλω απ' το ποτάμι, θά πεθάνης, τ'ό άποκρίθηκε ο Φλωράκης. Ζούν τ'ά ψάρια έξω απ' το νερό ;

— Μη σε μέλει, είπε τ'ό ψαράκι, μόνο βγάλε με από δω ! "Αν ήταν για να πεθάνω, δεν θά σε παρακαλούσα. Κι' άφου με βγάλης θά ιδής πως ζω και στη στεριά.

— Δεν θά με καταρασθής όμως, αν πεθάνης ; είπε ο Φλωράκης.

— Όχι, όχι, μη φοβάσαι, είπε τ'ό ψαράκι, γιατί δεν θά πεθάνω.

— Τότε σε βγάω, μα ό,τι πάθης εσύ θά φταις.

Και σκύβοντας, ο Φλωράκης έκουσε με προσοχή τ'ό χουσόψαρο, τ'ό βγάλε απ' το νερό και τ'ό άφησε στην άμμουδιά κοντά του.

“Αξαφνα όμως το χρυσόφαρο έγινε άφαντο, και στη θέση του φάνηκε μια νεράιδα τόσο δημοφής, που την κοίταζες και θαμπωνόσουν. Φορούσε ένα λεπτότατο μεταξωτό φουστάνι μ’ όλα τα χρώματα του ουρανού τόξου, κι είχε στους ώμους δυο μεγάλα φτερά, μιά κι αυτά λεπτά και διάφανα σαν της πεταλούδας. Ο Φλωράκης, που δεν είχε ιδεί ποτέ του νεράιδα, την κοίταζε έκστατικός. Κι’ εκείνη γελαστή του είπε:

— Δεν είσαι ο Φλωράκης, βασιλόπουλο άπ’ το γειτονικό βασίλειο;
— Ναι, ψιθύρισε ο Φλωράκης, που με ξέρεις;

— Έγώ τα ξέρω όλα. Είμαι η νεράιδα Εύτυχία κι’ η χαρά μου είναι να σκορπώ τη χαρά και το γέλιο στον κόσμο. Άλλά ένας έχθρος μου, ο κακόγερρος βασιλιάς των Στοιχειών, επειδή μιά φορά τον εμπόδισα να κάμω μιά κακή πράξη, εθύμωσε μαζί μου, με μεταμόρφωσε σε χρυσόφαρο και μ’ έφερε σ’ αυτό το ποτάμι λέγοντας: «Δεν θά ξαναγίνης όπως ήσουν, παρά μόνο αν περάση κανένα δημοφω βασιλόπουλο και το παρακάλεσης να σε βγάλη απ’ το νερό».

— Ά, γι’ αυτό! ψιθύρισε με θαυμασμό ο Φλωράκης.
— Ναι, εξακολούθησε η νεράιδα Εύτυχία, γι’ αυτό σε παρακάλεσα τόσο να με βγάλεις από το ποτάμι, όπου βασανίστηκα καιρό. Και πολλά άλλα βασιλόπουλα πέρασαν και τα παρακάλεσα, να γελοῦσαν μαζί μου. Μόνο εσύ με λυπήθηκες και μ’ έβγαλες. Γι’ αυτό σου χρωστῶ μεγάλη χάρη και θέλω να σου την ξεπληρώσω.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

KATHERINE MANSFIELD

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

Με μεγάλη επιμέλεια, βάζοντας διπλή την κλωστή, το κοριτσάκι έρριψε τις τρεις πλευρές. Με τί όμως να γεμίσει το μαξιλαράκι; Έδώ ήταν το ζήτημα. Η γιαγιά βρισκόταν στο περιβόλι. Η μικρούλα τρύπωνε στην κάμαρα της μητέρας της για να κοιτάξει μήπως τυχόν έβρισκε τίποτε κουρελάκια. Έπάνω στο κομμωδινό παρατήρησε αρκετά φύλλα άραβο, φιλό χαρτί. Τα πήρε, τα έσχισε σε μικρά κομματάκια, παραγέμισε το μαξιλαράκι της και το έρριψε κι’ από την τέταρτη πλευρά.

Έκαινο το βράδυ όλο το σπίτι άναστατώθηκε. Ο μεγάλος λόγος του μπαμπά για τη Διμενική Έπιτροπή είχε γίνει άφαντος. Έψαξαν παντού, ρώτησαν τους υπηρέτες, τέλος η μαμά μπήκε στην κάμαρα του παιδιού.

— Κέξια, μήπως κατά τύχη η έδες κάτι χαρτιά επάνω σ’ ένα από τα κομμωδίνια της κάμαρας μας;
— Πώς! Τέσχα για να γεμίσει το μαξιλαράκι μου.

— Τι!; φώναξε η μητέρα της. Κατέβα γρήγορα στην τραπεζαρία. Την έφεραν σέρνοντας μπροστά στον πατέρα της, που περπατούσε επάνω κάτω και είχε τα χέρια του σταυρωμένα πίσω στην πλάτη του.

— Ε, λοιπόν: ρώτησε ξερά-ξερά. Η μαμά του εξήγησε την υπόθεση. Στάθηκε εκεί που βρισκόταν και κοίταξε το παιδί με κατάπληξη:
— Έσοδ’ το έκανες αυτό το πράγμα;
— Όσοόχι! έτραύλισε.

— Φέρτε μου από την κάμαρα της αυτό το διαβολομαξιλάρι — και να βάλετε τη μικρή άμέσως στο κρεβάτι!

Έκλαιγε τόσο δυνατά, ώστε της ήταν αδύνατο να εξηγηθή και απέθηκε να την οδηγήσουν στη σκοτεινή κάμαρα όπου το απογευματινό φως γλυστρώντας ανάμεσα από τις γρίλλιες σχεδίαζε θλιβερά άραβουργήματα επάνω στο παρκέτο.

Σε λίγο μπήκε μες στην κάμαρα ο πατέρας της μ’ ένα χάρακα στο χέρι.

— Θα σε δείρω, που έπιασες κι’ έκανες ένα τέτοιο πράγμα.

— Μή, μή! έφώναξε και κρύφτηκε κάτω από τα σεντόνια της.

Τα πέταξε και την ξεσκέπασε.

— Κάθισε, κι’ άπλωσε τα χέρια σου. Θα μάθης μιά φορά για πάντα να μην έγγίζης τα ξένα πράγματα.

— Μά τόκανα για τη γιορτή σου!

Την ίδια στιγμή ο χάρακας έπεφτε βαρύν επάνω στις μικρές τριανταφυλλίες παλάμες. Πολλές ώρες άργότερα, όταν η γιαγιά ωλιγοντάς την σ’ ένα σάλι την πήρε στην κουιστή πολυθρόνα για να την ναουρίση, το παιδί σφίχτηκε μ’ όλη του τη δύναμη επάνω στο αδυνατισμένο γέρινο κορμί.

— Ω, γιατί να κάνη ο Χριστός τους πατεράδες! φώναζε μέσα στους λυγμούς της.

— Νά, ένα καθαρό μαντηλάκι, άγάπη μου, κι’ έχω στάξει επάνω και λίγο από τη λεβάντα μου. Κοιμήσου, θησαυρέ μου. Άδριο το πρωί δεν θά τα σωλογιέσαι πιά. Έγώ προσπάθησα να τα εξηγήσω στο μπαμπά, μιά άπόψε ήταν πολύ θυμω-

μένος για να δώση προσοχή στα λόγια μου.

Το παιδί όμως δεν τό ξέχασε ποτέ. Όταν ξαναείδε τον πατέρα της, έκρυψε τα χέρια της πίσω από την πλάτη της και μιά φλόγα κόκκινη έφούντωσε στα μάγουλά της.

Στο γειτονικό σπίτι κατοικούσαν οι Μακκτόναλι. Ήταν πέντε παιδιά. Κοιτάζοντας από μιά τρύπα του φράχτη στο λαχανόκηπο ή μικρούλα τους έβλεπε το βράδυ να παίζον με τον πατέρα τους. Ο πατέρας είχε το μικρό Μάρκο καθισμένον καθλικευτά άπάνω στο λαιμό του και δυο κοριτσάκια, κρεμασμένα από το σακκάκι του έτρεχαν από πίσω του, ένα γύρο στις πρασιές, ξελιγωμένα στα γέλια. Ένα βράδυ είδε τ’ άγόρια να στρίβουν κατά πάνω του το σωλήνα του ποτίσματος — να στρίβουν κατά πάνω του το σωλήνα του ποτίσματος! — μ’ αυτός πρόφτασε να τ’ άρπάξει και τα γαργάλισε σε τέτοιο σημείο, που στο τέλος τα έπιασε λόζυγκας.

Τότε έβγαλε το συμπέρασμα πως υπάρχουν πολλών ειδών πατεράδες.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μέλις είπε, τα λόγια αυτά ο Μιχαλάκης έπιασε και κείνος κατά γής δίπλα στον Φραγκίσκο που κείτονταν άνασθητος.

Βέβαια ο Γιάννης είχε περάσει από πολλά βάσανα, αλλά ποτέ του δεν βοήθηκε σε τόσο κρίσιμη θέση ανάμεσα στον μικρότερο του άδελφό λιποθυμισμένον και ακούνητον και τον άλλον που εκλαιγε άπελπισμένα. Άλλά κι’ ο ίδιος δεν αισθανόταν καλά τον έαυτό του, κι’ η μεγάλη πεποίθηση που είχε πώς ή πορεία τους θα τελειωνε καλά άρχισε να κλονίζεται. Μέσα του έλεγε μάλιστα, πως έκανε άσχημα να δοκιμάση να πάνε μόνο τους στο Βου-Ίζέλ, ενώ όλοι τους έλεγαν να μην το επιχειρήσουν. Έβλεπε ότι δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν τον δρόμο τους πριν περάσουν αρκετές ώρες. Έτσι θα νύχτωνε στο μεταξύ πριν φθάσουν στο Βου-Ίζέλ, και βρούν τον θείο τους. Λοιπόν θα άναγκάζονταν να περάσουν την νύχτα τους και πάλι στο βιαιθρο και υπό συνθήκες χειρότερες από τις χθεσινές, γιατί εκεί που βρισκονταν δεν υπήρχε ούτε καμμιά καλόδα για να κατα-

φύγουν ούτε δένδρα, ούτε καμμιά σπηλιά βράχου.

Όλες αυτές οι σκέψεις άπηλάτισαν άκόμη περισσότερο το δύστυχο παιδί. Ο Γιάννης όμως δεν άφησε τον έαυτό του να μείνη πολύ στην άπελπισία αυτή. Πολεμώντας την συγκίνηση που τον είχε κυριεύσει και κοιτάζοντας με άγάπη τ’ άδέλφια του, που ήσαν ξαπλωμένα κατά γής, σκέφθηκε πως έπρεπε με κάθε τρόπο να τα σώση. Κατάλαβε πως το πρώτο που είχε να κάνη ήταν ν’ άφήση τον Φραγκίσκο να ξεκουρασθή λίγο, αλλά και τον Μιχαλάκη να ήσυχάζη λίγο. Στο μεταξύ αυτός θα σκεπτόταν τί θα έπρεπε να κάνη για να σωθούν.

Τί γινόταν όμως σ’ όλο αυτό το διάστημα ο Άλγης;

Το καλό σκυλί ξαπλωμένο στα πόδια του μικρού κυρίου του, τον κοίταζε καλά με τα έξυπνα μάτια του σαν να καταλάβαινε τί συνέβαινε. Και τα μάτια του τον κοίταζαν με τόση έκφραση ώστε ο Γιάννης αισθάνθηκε ένα ξαλάφρωμα. Η άγωνία του μετριόσθηκε, γιατί του φάνηκε πως δεν ήταν πιά τόσο έρημος, αλλά ότι είχε ένα πιστό σύνητρο.

— Καλέ μου Άλγη, είπε ο Γιάννης χαϊδεύοντας το πιστό σκυλί, άγαπημένε μου Άλγη, δεν έχω δικιο; Θα πάμε στο Βου-Ίζέλ και θα βρούμε το θείο μας και θα ζήσουμε μαζί του ήσυχαι κι’ εύτυχισμένοι πιά.

Ο σκύλος για άπάντηση του έγλειψε το χέρι με την γλώσσα του που ήταν κατάξερη από την δίψα.

— Ναι, Άλγη μου, εξακολούθησε ο Γιάννης, όπως κι’ εγώ είσαι και ο βέβαιος πως οι κόποι μας δεν θα πάν χαμένοι. Ίσως γρηγορότερα απ’ ό,τι ελπίζουμε, μπορεί και τώρα δά να ξεπροβάλλη από κάπου ο θεός μας ή ο καπετάν Σαφούρ ο μουρμούρης. Αδός δά είναι που θα τά χάση άμα μας όη άξαφνα έδώ. Έλα, Άλγη μου, έλα να ζήσης, πήγαινε να κάνης ένα γυράκι έδώ κοντά και κοίταξε να μας φέρης καλές ειδήσεις.

Και το έξυπνο ζώο, σαν να κατάλαβε τί του είπε ο κύριός του, πήδηξε άπάνω χαρούμενο κι’ έγινε άφαντο.

Βέβαια ο Γιάννης δεν πίστευε κι’ ο ίδιος ότι ο σκύλος κατάλαβε τα λόγια του, έκανε όμως σαν να το πίστευε για να δώση κουράγιο στον Μιχαλάκη.

Σε λίγα λεπτά ο Άλγης γύρισε τόσο ζωηρός και εύθυμος, που ο Γιάννης αισθάνθηκε μέσα του κάποια

έλπίδα. Γιατί τάχα, σκέφθηκε, εκείνο που είπα έτσι στην τύχη να μην άλήθεψε; Γιατί τάχα ο Άλγης να μη φέρνη καλές ειδήσεις;

Στο μεταξύ ο Άλγης είχε έρθει κοντά στον Γιάννη κι’ έβαλε τα μπροστινά του πόδια στο χέρι του κυρίου του.

Τί έκπληξη! Τα πόδια του Άλγη ήταν ύγρά. Αυτό έσήμαινε ότι κάπου εκεί κοντά βρισκόταν νερό.

— Αν είναι έτσι, σωθήκαμε, έφώναξε ο Γιάννης με δάκρυα στα μάτια.

Έχοντας νερό, θα συνέφερνε τον Φραγκίσκο, και από κει, αφού έσθωναν την δίψα τους, θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν τον δρόμο τους και να κάνουν τα λίγα χιλιόμετρα που έμεναν άκόμη ως το Βου-Ίζέλ.

— Βλέπεις πόσο άδικο είχες ν’ άπελπίζεσαι; είπε ο Γιάννης στον Μιχαλάκη.

— Άφησε να δοῦμε αν βρισκται άλήθεια νερό έδώ κοντά, μουρμούρισε ο Μιχαλάκης. Έγώ αν δεν το δω δεν το πιστεύω.

— Λοιπόν, περίμενε με μιά στιγμή και σου υπόσχομαι ότι σε πέντε λεπτά θα σου φέρω νερό να το δής και να πιής και να πιστέψης.

Και λέγοντας αυτά ο Γιάννης άκούμπησε μαλακά, μαλακά στην άμμο το κεφάλι του Φραγκίσκου που

βαστούσε στα γόνατά του, σηκώθηκε και είπε στον Άλγη.

— Έλα, Άλγη μου, έμπρός να φέρουμε λίγο νερό για τον Μιχαλάκη μας.

Ο Άλγης σηκώθηκε άμέσως και άρχισε να τρέχη, γαυγίζοντας χαρούμενα και στρέφοντας συχνά το κεφάλι του πίσω για να βλέπη αν τον ακολουθή ο Γιάννης.

Σε λίγο το σκυλί στάθηκε άσιόντας την οδρά του μπρός σ’ ένα σωρό μεγάλες πέτρες. Άνάμεσα σ’ αυτές ο Γιάννης είδε μιά μικρή δεξαμενή γεμάτη καθαρό και δροσερό νερό. Η μικρή αυτή δεξαμενή είχε βέβαια γεμίσει από το νερό της βροχής που κατέβαινε από τον λόφο και καθώς ή δεξαμενή ήταν περικυκλωμένη από βράχους που δεν άφιναν τις άκτινες του ήλιου να φτάουν ως εκεί, το νερό δεν εξατμιζόταν γρήγορα.

Απ’ την άλλη μεριά το νερό διατηρήθηκε στο βυθό του βράχου καθαρό και δροσερό, όχι λασπομένο όπως είναι σχεδόν πάντοτε τα νερά στον τόπο αυτόν.

Ο Γιάννης κοίταξε γύρω του να βρής κάτι που να μπορέση να βγάλη λίγο από το πολύτιμο αυτό νερό, αλλά του άκού: τίποτε δεν βρισκόταν στην έρημιά εκείνη.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Στη βρύση
Ανακινώθη από τον Θεριοδομική

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 220ου Διαγωνισμού Αδελφών. Αι λύσεις των Ασκήσεων του φυλλαδίου του του δακτύλι μέχρι της 24' Οκτωβρίου

479. Αερίγριφος

Κάποια νότα Βάσω πρώτα, Μετά σχήμα Και μία νόσο Θάυτικέσσω Παραχρήμα.

480. Στοιχειοτονόγραφος

Νόμισμα, μέσα στά τρία Ξένα—ός είχαμε κωμύσα— Ένα γράμμα παίρνει μονο, Κατεβάζει και τόν τόνο, Και μās κάνει, χωρίς άλλο, Έφευρέτη και μεγάλο.

481. Αναγραμματισμός

Σημείο του ορίζοντος Αν ταναγραμματίσης, Σημείο άλλο της στίξεως Θά ιδής και θάκουήσης

482. Δημάδες Δίνυμα

Μου προσθέσεις και μικράνω, Μου αφαιρείς και μεγαλώνω.

483. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 1 7 4 = Αρχαίος βασιλεύς.
2 1 6 3 = Κατωκίδιον.
3 6 5 1 4 = Προφήτης.
4 5 2 8 = Χρυσός.
5 7 6 1 7 4 = Ηρας.
6 1 2 7 4 = Ζών.
7 1 4 5 4 = Τερπικός τόπος.

484-488. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εις άλλστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλα τόσαι λέξεις:

κάρα, χόρα, λόφος, βάλλω, άνίς.

489. Μιντόν

* - εο - γη - εν

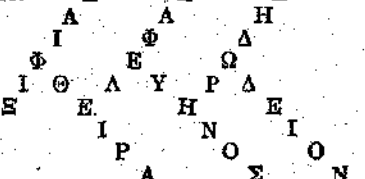
490. Γεῖφος

Κ ανο + κs γρανίτης μάρμαρον τασις Κουράρος της Τηξs

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλ. 24

- 279. Μένπιος (μέν, ίπκος). — 280. Στόλος-στόνος. — 281. Θέαμα-θέμα. — 282. Ό αυλός, ή αυλή, τό αυλάκι. — 283.



- 284. ΚΡΑΤΙΝΟΣ (Ρακίνας, Άρχιανός, Τραϊανός, Ιστιάος, Νόρκισσος, ύστρακον, στρατός). — 285-289. Τό περσωνόν είναι τό Όμιζρον: Όλλανδία, ρΟμβος, ΚρΟνος, μήκος, Σκύρος. Αι λέξεις του φωνητογραφίου: κόλπος, κόφος, φόρος, κορμός, Ρόδος. — 290. NN-FMN - Π = Νσν ήγγεμένα ποιού. (Ν-άμα, Ν-όσος, Γ-ερανός, Μ-όστιος, Ν-ομάς, Π-αύλος). — 291. Εί είσι βωμοί, είσι και θεοί. — 292. Ζν είπας (εί όπ' ός).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 590]

Ρήγισσα Άνερούσα, ΕΡΧΕΤΑΙ Ι ΕΡΧΕΤΑΙ Ι Ι Ροζελάντια

[Μ' — 591]

Πράσινο Άλογο, πρόσες μήν σπάσης τά δόντια σου. — Ιαπέτης Λαγκαροντέρ

[Μ' — 592]

Πρωτοπαίνοντας στην κίνηση χαιρετώ δλους - ες μέ ένα κανονισολισμό, Τσάρος=Μαλέντης. Κριμα ε ; !.

[Μ' — 593]

Νεφέλη, στην Καβάλλα. Άν θάης γράψε. Βιβιάνα, γιατί δέν άπαντός; Τριστόγνη, Προσοχή στις βουτίες! . . Πότε θά ξαναχορέψωμε κλακέτες ;

[Μ' — 594]

Ολυμπιονίκης, εδχαριστώ, αλλά λόγω άλλαιφωσ χρόνου δέν άλληλογραφώ.

[Μ' — 595]

Γαλανόλευκη Έπαύλωσε, θερμά συγχαρητήρια για τό άριστα του ένδεικτικού.

[Μ' — 596]

Πρωτοπαίνοντας στην κίνηση της Διαπλάσεως, έπιθυμώ άλληλογραφία μέ Διαπλάσευλα-εs 16 έτών και άνω, καθώς και άνταλλαγών γραμματισμών. Για να δώ την προθυμία σας, Διαπλάσευλα! Δισύθονος: Νικόλαον Β. Νικολόπουλον, Δευφόρος Διαραντίδου, 5, Ψυχικό.

[Μ' — 597]

Μπόυλα, Μόρτα Φλόρη, Σκιδιανόπουλο, ζητώ τετραδιάκι σας. Να έλπιζώ; Δ)σις: (Μ - 409).

[Μ' — 598]

Άένα Χόρη, πός περνάς στην έξοχή; Είσοι πιά καλά; Περιμένο φωτογραφίας.

[Μ' — 599]

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΑ

Τι έπίδραση είχε ή Διαπλάσις στον έαυτόν σας; Σ' αυτήν την έρώτηση άπαντήσατε, Διαπλάσευλα στέλνοντας την: Νικόλαον Άδαρόπουλον, Άργος, έως τις 22 του Σεπτεμβρη. Συμτοχή έδραχος. Βραβεία: α' 75 δρχ. β' 50, γ' 25. Περιμένομε άπ' ελους. ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, ΜΥΡΩΝ (Πρώην: Μικρός Καλλιτέχνης), ΣΕΠΙΡΙΟΣ ΣΗΜ: 'Η καλύτερα άπάντησις θά δημοσιευθή εις τάς Μηνιάς Άγγελίας.

[Μ' — 600]

Λευκή Καμέλια, Σκυριανόπουλο, Σίφουνα, Νεφερίτι, Γελαστέ Άντιπλοιαρχς και Σία, Μιχαήλ Στραγκίφ, Γαρδένια, Όπαδθ Άμερικανισμοθ, δσοι άπαντήσαμς στοθς Διαγωνισμοθς σας, «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Παν. Διαπλ. Ένωση, «ΚΑΠΕΤΑΝΕΟΙ» περιμένομε την άπάντησή σας, στο άληθινά ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΑ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

[Μ' — 601]

Πρωτοπαίνοντας στην Διαπλάστικη κίνηση οθς χαιρετώ δλους-εs. Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά.

[Μ' — 602]

Ταυρομάχη, Σκυριανόπουλο, Τριφύλλι, Γελαστέ Άντιπλοιαρχς, Τσάρε, Ρεζεντά, άνταλλάσσοτε μαζί μου Μ. Μυστικά; Άπαντήσατε. Πατρινό Διαβολάκι

[Μ' — 603]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, μέ δέχεσθε στο δλλογό σας; 'Οράτιος Νέλιων

[Μ' — 604]

Προκηρσσω δμήνην έδραχμον Διαγωνισμόν Τεταίων. Δ)σις: Μικρόπουλον, Σακφός 90, Καλλιθέα-Άθήναι. Βραβεία έκλεκτά.

[Μ' — 605]

Μαγεμένο Δοξάρι, ή γνωριμία Σου μέ πλημύριον άπό χαρά! Μην άργής να μου γράψης. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 606]

ΜΠΟΥΓΑΓ έπί τη όνομαστικη σου εορτή χρόνια πολλά. ΑΗΑΟΝΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΓ

[Μ' — 607]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια. 4ης Αυγούστου 140, Πάτραι. Καραβόκαλο, Γεώργε, περιμένο.

[Μ' — 608]

Όσοs διαπλάσευλαs-όπουλα της Άθήνας και ιδιαιτέρα του Πετραιά, θέλουν να άλληλογραφήσομε ή να άνταλλάσομε τετραδιάκια, ός γράψουν: Δημ. Λουπερόπουλον (δία Βέρθερον) Ήραίσταυ-Ύψηλάντου, Πετραιά.

[Μ' — 609]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ». Σ' Ηράσινο Άλογο: 'Η (Μ—515) δείχνει πός δέν κάνεις δάλου οικονομία όδτε στο σανό, όδτε στο . . . κουτόχορτο! — Άγριάνθρωπε: Σάν . . . άγριό-θροπος και σά «Γιάννης» στην κίνηση, όδτε μπορείς να κρίνης; όδτε σά λαβαίνε κανένας όπ' όφην του. — Σκυριανόπουλο: Και σό «ντορίζεις», αλλά δέν άρκοθν όί άγγελίς (όs Μ—394-456).

[Μ' — 610]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ» Έμπρός για τό καλύτερο διαπλάσικό σύνθημα (Μ-456). Περιμένομε άπ' ελους-εs και στη (Μ—394). Σάλλογοι, κοιμηθήκατε ;

[Μ' — 611]

Εανθούλα, σέ έέρω! Καθ; Ρήγισσα Άνερούσα

[Μ' — 612]

Εανθούλα, δ μπαμπάς σου Γρηγόρηs, ή μημά σου Χαροδία.

[Μ' — 613]

Εανθούλα, σέ έέρω! Καθ; Ροζελάντια

[Μ' — 614]

Προσκαθ, δσοs κι' όσοs άπό τον Διαπλάσευλαs της Θεσσαλονίκης θέλουν να δημιουργήσομε μια Διαπλάσικη παρέα, να μου γράψουν τό ταχύτερον Δ)σις: Θανάσης Φωτιάδης, 49 Βασιλέως 'Ηρακλείου, Θεσσαλονίκη. Μελίττης

[Μ' — 615]

Εανθούλα, άλληλογραφώμε; Άνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; ΔΕΟΝΤΙΑΕΥΣ

[Μ' — 616]

Άν βρισκόμουν στο «ετ-παζάρ», Τρισ-Ακατάρατε, θά ήμουν εύτυχής συναναστραφομένη ελογα — (ποδ είναι, όπως έέρεις, «τά ευγενικότερα ζώα» . . .) αλλά δυστυχώς, μ' έσάς ποδμπλεξα μόνο . . . διακρίνοντας μπορώ να τά βγάλω κέρα. Δες άκόμη «εί σπουδαίο έκανα»; Μάθε ότι τό μέλλον μου άνήκει! (Μισθ δσοs κυττάζω τον παρελθόν. . .)

[Μ' — 617]

Γ. Γ. Έού, Άγριάνθρωπε, για κάθεσ ότ' άγά σου μή σέ καθήσω μέ τό ζώε.

[Μ' — 617]

Ιδεώδες: τά καλά «φούρνις» κτώνται! Ι—Πύργε, Τριφύλλι: άκαταγόντα «μωρά»! . . ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ